

den baggrund er forslaget efter regeringens vurdering ikke i strid med grundlovens § 70.

5. Forholdet til internationale konventioner

Det er en selvfølge, at dansk lovgivning skal respektere de rammer, der sættes af internationale konventioner og anden international ret. Erfaringen har imidlertid vist, at udlændingelovgivningen er et område, hvor spørgsmål om forholdet til konventioner hyppigt opstår og jævnlige drøftes også i en bredere offentlig debat. På den baggrund redegøres der i det følgende mere udførligt for de konventioner m.v., der kan have interesse i forbindelse med de foreslåede bestemmelser.

Det er i international ret et almindeligt anerkendt princip, at ægteskaber kun skal kunne indgås med ægtefællernes frie og uforbeholdne samtykke. Dette følger bl.a. af *artikel 16, stk. 2, i Verdenserklæringen om menneskerettigheder, artikel 23, stk. 3, i FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder og artikel 10, stk. 1, i FN's konvention om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder.*

Det følger tilsvarende af *artikel 16, stk. 1, i FN's konvention om afskaffelse af alle former for diskrimination mod kvinder*, at de deltagende stater skal tage alle passende forholdsregler til at afskaffe diskrimination imod kvinder i alle ægteskabs- og familieforhold og - på grundlag af ligestilling mellem mænd og kvinder - sikre kvinder samme ret til frit at vælge ægtefælle og til kun at indgå ægteskab med deres frie og uforbeholdne samtykke.

Det er regeringens vurdering, at ovennævnte konventioner indebærer en pligt for regeringen til på en effektiv måde at søge at beskytte unge mod indgåelse af ægteskab uden det fornødne frie og uforbeholdne samtykke, jf. herved afsnit 3.

Det er endvidere regeringens vurdering, at hverken Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller Danmarks øvrige internationale forpligtelser er til hinder for de foreslåede ændringer i betingelserne for familiesammenføring, jf. herved afsnit 1-3. Det bemærkes i den forbindelse, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol så vidt vides ikke har haft lejlighed til at tage stilling til, om et boligkrav som betingelse for familiesammenføring er foreneligt med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

De foreslåede betingelser for adgangen til familiesammenføring må dog modificeres af en mulighed for at give tilladelse til familiesammenføring i særlige situationer, hvor en nægtelse heraf ville være særligt indgribende i retten til familieliv efter *Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.*

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har anerkendt det almindelige internationale princip om, at de enkelte lande har en generel kompetence til at kontrollere udlændinges adgang til ophold i landet. Kompetencen skal dog udnyttes med respekt af bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, hvorefter enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv.

Artikel 8 indebærer ikke en generel og ubetinget ret til familiesammenføring.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis indebærer bestemmelsen dog, at der i særlige tilfælde ikke kan nægtes familiesammenføring. I den forbindelse lægges der vægt på den indre sendes kulturelle og familiemæssige tilknytning til hjemlandet. Der lægges endvidere vægt på årsagen til den adskillelse, der ønskes tilendebragt, herunder om denne skyldes de pågældendes eget valg. Der lægges endvidere vægt på, om det herboende familiemedlem har mulighed for at tage ophold sammen med det udenlandske familiemedlem i det andet land. Endelig lægges der vægt på tidspunktet for etableringen af familielivet, herunder om ægteskabet er indgået på et tidspunkt, hvor ægtefællerne ikke kunne have en berettiget forventning om at få tilladelse til at optage familielivet i det pågældende land.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention sikrer således ikke en ret til at vælge, i hvilket land et familieliv skal optages. En pligt for landet til at tillade familiesammenføring vil som udgangspunkt kun foreligge, hvis det ikke vil være muligt - eller i praksis overordentligt vanskeligt - for de pågældende at optage familielivet i et andet land.

Som eksempel kan nævnes en herboende flygtning, der er gift med en person fra hjemlandet, og som ikke kan tage ophold i hjemlandet, hvor den pågældende fortsat risikerer forfølgelse.

Ligeledes vil en henvisning af de pågældende til at optage familielivet i et andet land kunne virke så belastende for det herboende familiemedlem, at der muligvis reelt vil kunne være tale om et indgreb i retten til et familieliv. En henvisning af de pågældende til at optage familielivet i et andet land, der vil indebære store følelsesmæssige, praktiske eller juridiske problemer for det herboende familiemedlem, vil således muligvis i helt særlige tilfælde kunne indebære et indgreb i retten til et familieliv.

Beskyttelsen af familielivet omfatter ikke alene ægtefæller/samlevende og deres mindreårige børn, men kan efter omstændighederne også omfatte andre familiemedlemmer fra den pågældendes husstand.